

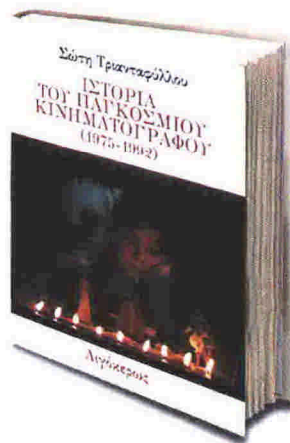
δ:ζενερίκ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ-ΙΚΑΡΟΥ ΜΠΑΜΠΑΣΑΚΗ

Συλληβδηνογραφία

Σώτη
 Τριανταφύλλου
Τζων
Κασσαβέτης

Αιγόκερως,
 1986
 σ. 95

Στις 9 Δεκεμβρίου: τα γενέθλια του μεγίστου John Cassavetes, γεννημένου στα 1929, που στα 1989 πήρε παραμάσχαλα τις μπομπίνες του και πήγε στους ουράνιους σινεμάδες να προβάλει εκεί το *Shadows* (άλλη επέτειος: μισός αιώνας φέτος από τούτη την τόσο αυτοσχεδιαστική ταινία)· ο Cassavetes ήταν, θαρρώ (και επιμένω) ο πιο *συγγραφέας* εκ των σκηνοθετών του σελιόιντ, σα να λέμε η δύναμή του ήταν ότι οι εικόνες του έμοιαζαν να λειτουργούν σαν λέξεις, καλοδιαλεγμένες, αιχμηρές, τρυφερές, βυθοσκοπικές. Ιδού μερικά βιβλία για τον Cassavetes: George Kouvaros, *Where Does It Happen? John Cassavetes and Cinema at the Breaking Point* (University of Minnesota Press, Minneapolis/London, 2004)· Ray Carney, *Cassavetes on Cassavetes* (Faber & Faber, London, 2001)· Ray Carney, *The Films of John Cassavetes: Pragmatism, Mod-*

ernism, and the Movies (Cambridge University Press, 1994) και Marshall Fine, *Accidental Genius: How John Cassavetes invented the American Independent Film* (Miramax Books, Hyperion, New York, 2005).

Φυσικά, η συνήθως ύποπτη επί των σχέσεων λογοτεχνίας/πόλεων/κινηματογράφου, η Σώτη Τριανταφύλλου, συνέγραψε πόνημα για τον έξοχο δημιουργό ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, το οποίο εξέδωσε ο εκδοτικός οίκος του χαλκέντερου Γιάννη Σολδάτου, ο Αιγόκερως. Απρως, είναι καταδικαστές (και όχι μονάχα ως γελοιότητες!) επιθέσεις σαν αυτές που δέχτηκε η Σώτη, και το Βιβλιοκαφέ Floral, από ημιονηγούς της πλιθιότητας –και δεν εννοώ μόνον τους «φυσικούς αυτοργούς» αλλά και ορισμένους ανθυπολογοτέχνες που έσπευσαν να βαφτίσουν για μια ακόμα φορά την κακεντρέχεια και τη ζηλοφθονία τους σε ξινισμένο κρασί. Παρεμπιπτόντως, να ευχηθούμε «καλοτάξιδο!» το ολοκαίνουργιο βιβλίο της *Ο χρόνος πάλι* (εκδ. Πατάκης). Πέντε παρά δύο ξημερώματα: και έπρεπε να κοιμηθώ νωρίς για να ξυπνήσω νωρίς. Και πήρα στα χέρια μου το *Logicomix* του Απόστολου Δοξιάδη και της πολύ καλής παρέας του (Χρίστος Χ. Παπαδημητρίου, Αλέκος Παπαδάτος, Annie Di Donna), εκδ. Ίκαρος. Παθιασμένες προσωπικότητες, εξαντλητικά εγχειρήματα, η διεκυστίνδα στοχασμού/ζωής, η διαλεκτική πνεύματος/σώματος, και ένα είδος ιστορίας του 20ού αιώνα μέσα από τα μαθηματικά και τις αναζητήσεις κορυφαίων επιστημόνων. Θαυμάσιο το κείμενο, θαυ-

μάσια η εικονογράφηση, θαυμάσια η έκδοση.

Προβλέπεται (όπως λέγαμε στα ελληνικά στρατά) καταβύθιση στις 600 σελίδες του *Καπότε: Μια ζωή εν θερμώ*, που υπογράφει ο Τζέραλντ Κλαρκ (μτφρ. Βασίλης Μανουσάκης, εκδ. Μεταίχμιο). «Ο Τρούμαν ένιωθε σαν ήρωας πολέμου, που γύρισε κουτσαίνοντας στην πατρίδα και περίμενε να του κάνουν παρέλαση, για να ανακαλύψει μόνο πως οι άλλοι, που δεν είχαν καν δει τον εχθρό από κοντά, είχαν πάρει όλα τα παράσημα», γράφει ο Κλαρκ, αναφερόμενος στο ότι σεβασμός και έπαινος από τους «σωστούς ανθρώπους» (για τον Καπότε, το αληθινό όνομα του οποίου ήταν Truman Streckfus Persons) δεν ήρθαν. Παίρνοντας στα χέρια μου το έργο του Κλαρκ, έσπευσα να κατεβάσω από τα ράφια, για γόνιμη επανάληψη, την *Αλληλογραφία του Καπότε* (επιμέλεια Τζέραλντ Κλαρκ, μτφρ. Μυρσίνη Γκανά, εκδ. Μεταίχμιο), το *Όταν οι προσευχές εισακούονται* (μτφρ. Γιούρι Κοβαλένκο, εκδ. Καστανιώτης), το *Άλλες φωνές, άλλοι τόποι* (μτφρ. Αχιλλέας Κυριακίδης, εκδ. Με-

ταίχμιο) και φυσικά το *Εν ψυχρώ* (μτφρ. Μιχάλης Μακρόπουλος, εκδ. Καστανιώτης).

Και μετά; Φτιάχνεις μουσική, ένα cd, μεθάς, ανακατεύεις τα βιβλία στα ράφια, αναστατώνεις εντός σου τις φράσεις που σε στοιχειώνουν, πιάνεις εκείνη την παλιά πένα, γράφεις: Χρόνια, δεκαετίες, να συνοψίζουμε τα εκατομμύρια δευτερόλεπτά μας σε δέκα, δεκαπέντε φράσεις, σε δέκα, δεκαπέντε βιβλία, σε δέκα, δεκαπέντε άσματα. Σπαράγματα και θραύσματα η ζωή μας μες στην πόλη, στις Λεωφόρους του Τίποτα, στα Σοκάκια του Πουθενά, στις Αλέες της Ερήμωσης. Ξανά τα μνήματα των όσων ζήσαμε και ζούμε να γίνονται νότες και πλεγμένες λέξεις, να βραχνιάζουμε καθώς προσευχόμαστε στο Κενό των Ημερών, πάνω από την Σκακιέρα της Ανυπαρξίας. Υγρά Όνειρα ουρλιάζουν δαγκάνοντας το Ρημάδι της Αμερικανικής που τόσο λατρέψαμε. Δεν Θα Πεθάνουμε Ποτέ Πριν Ζήσουμε Για Πάντα. No Time To Check The Facts. Ο Σπύρος αφιερώνει στη Χριστίνα. Ο Ίκαρος αφιερώνει στην Ελεάννα. ☐